

23 september 2012, Malindi, Kenia

Jambo nieuwsbrieflezers,

Habari (hoe gaat het?)

Veel mensen in Nederland zijn onlangs op vakantie geweest en ik hoop dat alle vakantiegangers hebben genoten. Wij hebben hier zelf geen vakantie gehad maar we hebben wel mensen ontvangen die in Kenia op vakantie waren of die vrijwilligerswerk kwamen doen. In deze brief wil ik één van die vrijwilligers aan het woord laten. Maar voor ik dat doe wil ik u vragen of u me mee wilt helpen om Blessed Generation financieel stabiel te houden want dat valt op dit moment helaas niet mee. We worden namelijk niet alleen geconfronteerd met snel stijgende voedselprijzen maar hebben ook veel last van een verslechterende koers van de Keniaanse shilling.

Eén manier waarop u ons kunt helpen is door het vinden van mensen die mee willen doen met het vriendenprogramma van Blessed Generation. De eervolle titel 'Vriend van Blessed Generation' kan verworven worden door ons maandelijks met 10 euro te steunen. Vrienden ontvangen vervolgens twee keer per jaar een speciale digitale nieuwsbrief, waarin verteld wordt wat we met hun bijdragen hebben kunnen bereiken.

Die 10 euro per maand geeft ons een basisinkomen en vormt daarmee een zeer belangrijk fundament voor ons werk. Aanmelding voor het vriendenprogramma van Blessed Generation kan heel eenvoudig via de website www.spiritoffaith.nl. Vindt u dat nou maar helemaal niks om dat online te doen dan mag u mij ook even een mailtje sturen hoor...dan komt het ook goed.

Ik denk dat u allemaal wel weet dat ik normaal niet met zo'n boodschap de nieuwsbrief begin maar nu is het echt even nodig dat we er met z'n allen voor gaan! Helpt u mee?

Dan geef ik nu het woord aan Heleen die hier jaarlijks op bezoek komt: een verhaal van een enthousiaste en creatieve vrijwilliger (u had het kunnen zijn...)

'You're my friend, so call me Freddy'

Wanneer ik voor het vierde jaar op rij met mijn vader het Blessed Generation-terrein in Malindi op kom, herken ik een heleboel lachende gezichtjes. Een beetje ongemakkelijk komen de kinderen, die deze periode vakantie hebben, een handje geven. Het merendeel ken ik inmiddels. "He Catrien, Hi Miriam, Jambo Kamone, Hello Ochieng!". Als Ochieng me verbetert en zegt dat hij Fredrick heet, kijk ik hem verward aan. Nadat ik hem lachend uitleg dat Fredrick Ochieng een lastige naam is, vertrouwt hij me toe: "But you're my friend, so call me Freddy". Het ijs is weer gebroken.

Ook deze keer kom ik voor 'art and craft', maar we beginnen met het spel Water-Hout-Vuur. Wat een fanatisme, wat een competitie en wat een plezier. Laban en Happy, tevens broer en zus, zijn als leiders van de twee teams druk bezig alle veroverde kaartjes te verzamelen. Ondertussen zitten Kibaki en Michael rustig op de grond met elkaar te spelen. Terwijl we een hoop kabaal van buiten horen, ruimen Sarah en ik de kamer, speciaal voor alle meegebrachte knutselpullen, in.

De volgende dag hebben de kinderen hun nagels gelakt. Wat een feest. Glunderend kiezen ze een potje, zo fel en glimmend mogelijk. Wie denkt dat alleen meisjes van de partij zijn heeft het mis. Zelfs de stoere jongens doen mee. En haken en breien? Dat doen ze ook allemaal, het liefst met roze wol. De mama's en oudere meiden zijn vliegensvlug met het haken van kleedjes, mutsen en sjaals. Maureen, Scolar en Antonina showen me de volgende ochtend trots hun haakwerk. Ze stellen voor met de gevorderde handwerk(st)ers de werken te bundelen en een groot kleed te maken. Ik geniet ervan dat de meiden zo enthousiast en

betrokken zijn. Deze week hoeven ze even niet serieus aan het leren te zijn, maar springen juist de creatievelingen naar voren.

Memorie, domino, mikado, puzzels, knikkers, twister en een aantal andere spelletjes dragen bij aan een echte Hollandse spelletjesmiddag. Cilvia, Jackline, Mosses, Martin, Mwenda, Freddy en Charo krijgen ieder de verantwoordelijkheid voor een spel. Ze proberen ze compleet te houden en netjes terug te brengen naar de knutselkamer. Trots zoeken ze een plekje om het spel te ontraadselen. Een eigen taak, wat een verantwoordelijkheid. Brenda laat me trots haar puzzel zien. Ik zie dat er bijzondere combinaties zijn ontstaan doordat alle puzzels dezelfde uitsnede hebben: Dribbel heeft een vogelkop gekregen en de wolk zit in het gras. Nu ziet Brenda het ook. Lachend loop ik verder en leg ik andere spelletjes uit.

Jancan, die wegens reuma dagelijks in z'n rolstoel letterlijk en figuurlijk alle hobbels trotseert, wordt door de anderen uit z'n stoel geholpen. Hij belandt op de grond die bezaaid is met kralen. Vandaag doet hij mee en is hij even zoals alle kinderen. Ann geeft ieder duo, dat netjes tegenover elkaar op een poster zit, een handje kralen. Ze heeft de groep onder controle zodat het minder chaotisch is dan het vorige jaren was. Laban vraagt me ondertussen mee te komen naar het lokaal met de kleinere kralen. Hij laat me vol trots een weefraam zien dat hij heeft gemaakt om armbandjes mee te maken. Ik benoem hem tot kralenkoning. Wanneer ik weer buiten kom lopen Cyprose, Hellen, Susan, Maimuna, Karemba, Mary en een aantal anderen trots met hun zelfgemaakte armbandjes en kettinkjes rond.

Ik vraag Betseba, een meisje dat me door haar luide stem opviel tijdens de kerkdienst, mij te helpen met bingo. Na een hele poos zitten eindelijk alle kinderen met een kaart en een pen klaar voor het eerste getal. Iedereen is vol van de verrassingsdoos met gogo's, juichbandjes, troetels, smurfen en andere verzamelde supermarktgadgets. Number 21, two one. Volgens mij gaat het nummer aan de helft van de chaotische zaal voorbij, maar ik laat het maar even gaan. Ronde twee gaat al een stuk beter, de kinderen zien in dat ze door stilte hun winkans verhogen. Ik zie Veldon ijverig zijn eigen kaart en die van z'n buurman checken. Vele winnaars verder oppert Betseba over te gaan op stoelendans. Daarna volgt ook nog een danscompetitie. Mariam en Kazungu kiezen een welpie, waar ik rond het EK van 2008 ook heel blij mee was.

Ik hoop dat de kinderen in de vakanties en vrije weekenden nog veel plezier hebben van de knutselkamer, met complete spelletjes. Aan het einde van de veel te korte week zwaaien de kinderen me stralend gedag. Nadat Martin me komt bedanken voor de leukste week van het jaar, verlaat ik met een geluksgevoel Malindi.

Heleen de Ruiter

Nou nieuwsbrieflezers: ik hoop dat u genoten heeft van het verhaal van Heleen.

Ik ben ondertussen al met een nieuwsbrief bezig over andere actuele ontwikkelingen dus u hoort snel weer wat uit Kenia.

Kwaheri (tot ziens)

Ria Fennema